

befolknings repræsentation på rigsdagen modtaget med glæde og tilslutning af alle partier. Fra færøsk side hilste P. M. Dam grøn­lændernes ligestilling med andre rigsborgere med glæde. Han var overbevist om, at det ville tjene både grøn­lændere og færinger bedst, at de så hurtigt som muligt etablerede et broderligt samarbejde på fiskeriets område.

P. M. Dam dvælede derefter ved den betydning, som den såkaldte hjemmestyrelov for Færøerne har haft — „den har ind­friet mere, end man turde håbe“ —, og henviste til den erklæring, som de forfatningskommissionen tilforordnede professorer havde afgivet om, at en grundlovsbestemmelse som følge af denne lov ikke kunne anses for påkrævet. Når hjemmestyreloven således var blevet anerkendt som hjemlet i grundloven, og ingen havde reageret herimod, måtte „al tvivl om lagtingets lovgivningsmagt på de i hjemmestyreloven nærmere bestemte områder siges at være udelukket“. Dam kunne derfor stemme for grundlovsfor­slaget uden en tilføjelse til § 3.

Forholdet til udlandet. De fleste af partiernes ordførere i folke­tinget nøjedes i deres gennemgang af de herhenhørende bestem­melser (§§ 19 og 20) ved sagens 1. behandling med et referat af bestemmelse­ernes indhold og korte udtalelser om deres nød­vendig­hed eller ønskelighed. Hans Hedtoft gjorde dog opmærksom på, at det i en politisk bevæget tid kunne blive vanskeligt eventuelt at anvende folkeappel, når man stod overfor spørgsmål om suverænitetsafgivelse efter § 20, og Jørgen Jørgensen (Lejre) oplyste på foranledning af kritik, der var fremkommet i den offentlige debat, at ønsket om at kunne overgive visse suveræni­etsbeføjelser til overstatlige organer var „frem­sat fra kredse herhjemme, som er optaget af en udbygning af det fredelige mellemfolkelige samarbejde på politiske, økonomiske, sociale og kulturelle områder“. Retsforbundets ordfører, Hans Hansen (Rørby), gik ikke ind på disse paragraffer, men hans meningsfælle, Kjeldgaard Iversen, tilbageviste en kritik, gående ud på, at det herefter skulle blive lettere end hidtil at afgive suverænitet, f. eks. til NATO, med den begrundelse, at den gamle grundlov ikke havde kunnet hindre afgivelse af beføjelser på væsentlige områder ved almindelig flertalsbeslutning, medens forslag herom fremtidig kun ville kunne vedtages med fem sjettedeles majoritet eller ved en folkeafstemning. En særstilling indtog Aksel Larsen, idet han ikke blot fremførte forskellige anker overfor § 19, men gik imod § 20, som efter kommunisternes mening rummede en dødelig fare for, at et rigsdagsflertal under pres af fremmed magt vedtog en lov om i hvert fald delvis opgivelse af den indenrigske myndig­hed og dens overgivelse til fremmed magt. Ved 2. behandling vendte Aksel Larsen udførligt tilbage til dette emne, genoptog det atter ved 3. og ved „eneste“ behandling, og da hans syns-